

Chương 8



Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên làm cho hai người đồng thời nhìn nhau.

Lâu Tây Nguyệt mặt lộ vẻ hoang mang, “Chắc không phải có người tìm tới a, ta cùng với người nơi này không quen biết.”

Thu Minh Phong nhíu mi, buông nàng ra rồi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy một mỹ nam vẻ mặt tươi cười, nụ cười thậm chí mang theo vài phần trêu tức cùng mờ ám.

Lâu Tây Nguyệt thật không ngờ gặp lại Hoa Cẩm Dục lần thứ hai nhanh như vậy.

Thu Minh Phong tìm được nàng sau năm ngày, hôm nay ngân phiến công tử cũng không mời mà đến.

“Thì ra, người chính là Lâu cô nương.” Giọng nói Hoa Cẩm Dục có vài phần giật mình, vài phần chế nhạo, còn có vài phần kinh ngạc.

“Thì ra người chính là ngân phiến công tử.” Lâu Tây Nguyệt nói cùng dạng âm điệu với hắn.

Hoa Cẩm Dục nhìn thoáng qua người bạn tốt.

“Chớ chọc nàng.” Thu Minh Phong cảnh cáo hỏi: “Người tới làm cái gì?” Giọng không hề khách khí.

“Tò mò,” Hắn lên giọng, trên mặt nét cười càng thêm sâu, “Tò mò muốn biết người làm cho người bỏ Diệp cung chủ rốt cuộc là người như thế nào.”

Lâu Tây Nguyệt nghe vậy nhăn mày, nhìn về phía Thu Minh Phong, “Nàng đang tìm ta?”

Hoa Cẩm Dục giành trả lời trước, “Đương nhiên đang tìm, bởi vậy làm bị thương không ít nữ tử giang hồ.”

Mắt nàng thoáng nhìn, giọng nói lạnh lùng: “Người nói là ta phải có trách nhiệm trong việc này sao?”

Hắn lại nhìn về hướng Thu Minh Phong.

Thu Minh Phong ôn hoà nói: “Nói đi nhưng chớ chọc nàng.”

Hoa Cẩm Dục tỉnh ngộ, vị này Lưu cô nương quả thật nên ít chọc vào thì hơn, một giây trước tươi cười như hoa, ngay sau đó nàng có thể biến thân thành tu la lạnh lùng.

“Ta không cùng người đi Giang Nam.” Lưu Tây Nguyệt ra quyết định, nói xong rồi xoay người bước đi.

Thu Minh Phong giữ chặt nàng, nhíu mày, “Nàng sợ nàng ta sao?”

Nàng hừ một tiếng, “Không đạo lý, người chọc người ái mộ mình nhưng lại muốn ta chịu hậu quả.”

Hắn nhìn chằm chằm mắt của nàng, nói: “Mượn chuyện của người khác để nói chuyện của mình là không được.”

Lưu Tây Nguyệt mày liễu vừa nhăn vừa nói: “Như thế nào?”

Thu Minh Phong lắc đầu nói tay.

Hoa Cẩm Dục đi đến bên người bạn tốt, rất vui sướng khi người gặp họa, hắn chế nhạo “Người mà cũng có lúc bó tay không có biện pháp a.”

Mặt hắn không chút biểu cảm nói: “Ta cũng chỉ có một mình so với người dễ dàng hơn.”

Trên mặt nụ cười nhất thời cứng đờ, hắn luôn luôn cho rằng Thu Minh Phong trên giang hồ là người nói năng thận trọng nhưng hắn đã lầm rồi, người này rất độc miệng. Tinh thần của hắn cũng bị sa sút một chút nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, truy hỏi: “Hiện tại làm sao bây giờ? Nàng không cùng đi với người nữa rồi.”

Thu Minh Phong chỉ cho hắn bốn chữ, “Không cần lo lắng.”

Rất nhanh, Hoa Cẩm Dục liền biết bạn tốt của hắn có biện pháp gì.

Vì thế, hắn lại một lần nữa cảm thán nhân phẩm con người quả nhiên không có điểm cuối.

Ai có thể nghĩ được giang hồ đệ nhất cao thủ, mặt lạnh, tâm lạnh như Thu Minh Phong sẽ không nói đạo lý giang hồ mà lại xuống tay sau lưng, điểm huyết người khác sau đó công khai đem người ôm lên xe ngựa. Nhưng điều làm người ta khinh thường là hắn cự tuyệt không cho người thứ ba ngồi trong xe ngựa.

Bị cự tuyệt không cho ngồi vào xe, Hoa Cẩm Dục tự đáy lòng thuyết phục: “Thu huynh, chuyện này phải xuất phát từ hai phía thì mới tốt, ngươi nên nhẫn nại.....” Hắn còn chưa nói xong thì màn xe ngựa đã buông xuống.

Âm thanh còn ở bên tai, Lâu Tây Nguyệt quả thực không thể tin được Thu Minh Phong lại dám xuống tay sau lưng nàng, hắn thật cho rằng nàng sẽ không trở mặt sao?

Nàng trợn mắt nhìn nhân, Thu Minh Phong điềm nhiên như không đi đến bên người nàng, ngồi xuống rồi đem nàng ôm vào trong lòng.

Lửa trong mắt nàng như muốn phun ra, hắn còn muốn làm cái gì?

Hoàn toàn không nhìn thấy sự phẫn nộ của nàng, hắn kéo vạt áo của nàng lấy ra một cái dây bạc, tháo hai khối ngọc trúc ra.

Ánh mắt phẫn nộ Lâu Tây Nguyệt ánh lên tia nghi hoặc.

Thu Minh Phong lại lấy từ trong người ra một dây bạc, đem ngọc trúc xuyên vào dây bạc, sau đó đeo lên cổ mình rồi cho vào trong áo.

Nếu có thể mở miệng, nàng nhất định sẽ hỏi hắn rốt cuộc đang làm cái gì.

Làm xong này hết thấy, Thu Minh Phong giải huyết đạo cho nàng.

Thư giãn gân cốt một chút, Lâu Tây Nguyệt nhìn hắn vẻ mặt bình thản, “Đưa ta.”

Hắn tựa vào vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi, đối với nàng dường như không thấy.

“Này, Thu Minh Phong, ngươi có ý gì? Ta thay sư phụ trả nợ ân tình, nhưng ngọc trúc nhất định phải thu hồi, ngươi làm sao có thể lấy lại?” Hắn lại dùng cách thức tồ tộ như vậy để lấy lại.

Hắn nhìn nàng một chút, “Vạt áo mở kìa.”

“A.....” Lâu Tây Nguyệt khẽ kêu một tiếng, cúi đầu vội vàng khép lại ngoài cảnh xuân lộ ra ngoài, mặt đỏ như thiêu.

Nàng chỉnh lại quần áo xong lại trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn đã ngủ, nàng tức giận đến nghiến răng, xông đến, một phen nắm vạt áo của hắn, nói: “Ngươi thế mà còn ngủ được.”

Thu Minh Phong dang tay ôm lấy thắt lưng của nàng, đối với chất vấn của nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

“Người đừng cho rằng ta không dám tự mình lấy lại a.”

“Ân.” Đối với việc nàng đã từng lột đồ của hắn mà mặt không đổi sắc, hắn tin tưởng nàng dám.

Hắn càng lạnh nhạt như vậy, Lâu Tây Nguyệt ngược lại càng không dám lấy lại miếng ngọc, nàng cảm thấy nếu nàng vừa chìa tay ra lấy sẽ trúng mưu của hắn.

“Người rút cuộc lấy làm gì? Nó thực bình thường, không có khả năng cất giấu bí mật gì.” Nàng đã nghiên cứu rất nhiều năm, khẳng định ngọc trúc bài cũng chỉ là ngọc trúc bài bình thường.

“Người dùng làm gì?”

“Ta?” Lâu Tây Nguyệt sợ run, “Làm kỷ niệm a, dù sao cũng là do sự phụ để lại, hơn nữa ta đeo mấy năm nay đã có cảm tình rồi.”

“Giống ta.”

“Giống nhau cái rắm.” Nàng bị hắn làm cho tức mà phát ra câu thô tục, “Đây là kỷ vật của sự phụ ta, người cũng dùng làm vật kỷ niệm sao?”

“Ta từ nhỏ đã mang bên người.”

“.....” Lâu Tây Nguyệt cảm thấy luồng hơi nóng từ bàn chân bốc lên đầu, áp chế không được.

“Người vì sao chưa từng nói quá?”

“Không quan trọng.” Hắn trả lời lạnh đạm như trước.

Quả nhiên cùng nam nhân này nói chuyện rất dễ bị tức hộc máu.

Lâu Tây Nguyệt hít sâu, đem lửa giận trong lòng kìm xuống, quyết định không bao giờ quan tâm hắn nữa.

Giờ phút này, nàng mới phát hiện chính mình có một tư thế cực kỳ mờ ám, hai người thật sự gần nhau đến có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

“Chết tiệt Thu Minh Phong, người còn không buông tay?” Lúc này nàng mới phát hiện hắn làm cái gì với mình.

“Có qua có lại mà thôi.” Phản ứng của hắn nhàn nhạt như trước, giọng nói rất trầm ổn.

Thật sự là bị hắn làm cho tức chết! Lâu Tây Nguyệt dùng sức đánh vào ngực hắn nói: “Còn không nói lỏng tay?”

Thu Minh Phong không buông tay, đem nàng giữ trong lòng ngực, ánh mắt lại vẫn nhắm như cũ, “Ngoan ngoan đi.”

“Không.”

“Đừng âm ỉ.”

“Cứ âm ỉ.”

Bỗng nhiên nàng hoa mắt, hấn xoay người một cái liền đem nàng nằm lên chiếc thảm trên sàn, trong ánh mắt hấn là đục vọng mãnh liệt.

Lâu Tây Nguyệt phát hoảng, cặp cửa hấn như có hỏa nhìn nàng chăm chú, đột nhiên rất muốn đẩy hấn ra, nàng có phải đã làm chuyện gì ngu xuẩn không?

“Ta đã cảnh cáo ngươi.” Giọng nói của hấn thật trầm, chậm rãi, theo giọng nói hấn từ từ áp chế nàng.

Hấn càng lúc càng gần nàng, Lâu Tây Nguyệt trong đầu lại càng ngày càng trống rỗng, môi của hấn sát lên mặt nàng, trong đầu của nàng rốt cục đã trống rỗng.

Sự việc phát sinh trên xe ngựa ngày đó, Lâu Tây Nguyệt rất không nguyện mà nhớ lại.

Nếu người nào đó không phải luôn luôn ở trước mặt nàng thì nàng cảm thấy có thể đã quên hấn.

Từ sau khi sự tình phát sinh, nàng không cùng Thu Minh Phong nói qua một câu mà hấn cũng không có chủ động mở miệng nói chuyện với nàng.

Trong lúc đó xung quanh hai người chỉ có sự im lặng.

Qua ba ngày như vậy, Hoa Cẩm Dục lòng hiếu kỳ nổi lên nhưng bất hạnh là không tìm thấy đáp án.

Trên bàn đồ ăn thật phong phú nhưng Lâu Tây Nguyệt gần đây khẩu vị lại không tốt, ăn mấy miếng liền rời bàn trở về phòng.

Thu Minh Phong đẩy cửa đi vào thấy nàng khoanh chân ngồi ở trên giường ăn hạt dẻ, nghe thấy hấn đi vào ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn.

Hấn không nói một lời ngồi xuống bên giường của nàng. Nàng buồn bực ăn hạt dẻ, coi như không nhìn thấy hấn.

Thật lâu sau sau, hấn than nhẹ một tiếng, ngồi trước mặt nàng.

Một viên hạt dẻ trong tay Lâu Tây Nguyệt bị nàng bóp nát.

“Đừng bắt ta nói lần thứ hai, đi ra ngoài.” Trong giọng nói của nàng chứa toàn lửa giận.

“Không.” Hấn gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hấn, cắn răng nói: “Ngươi chẳng lẽ không biết ta hiện tại nói không muốn nhìn thấy ngươi, không muốn nói chuyện với ngươi sao?”

Thu Minh Phong giữ tay nàng, nhìn chăm chăm vào mắt của nàng gần từng tiếng nói: “Hạt dẻ không phải cơm.”

“Nhìn thấy ngươi, ta ăn không ngon.”

“Thực sự?” Hấn hỏi thật sự rất nhẹ.

Nàng hướng hấn đá một cước, “Ta ghét nhất bộ dáng của ngươi, trên mặt biểu cảm nhảm chán, giọng nói không có biểu cảm.” Thu Minh Phong mặc cho nàng đá mình mà không hề động đậy.

“Chỉ biết chọc giận ta, ngươi còn luôn quán lấy ta, muốn làm ta tức chết phải không? Ta rút cuộc đã chọc tới ngươi khi nào, ngươi trả thù ta như vậy.....” Nàng càng nói càng buồn bực, càng nói chân càng đá mạnh, nếu không phải bởi vì tay bị hấn cầm lấy, chỉ sợ nàng đã sử dụng cả tay lẫn chân.

Cuối cùng, nàng đá mệt mỏi, trong lòng lửa giận cũng phát tiết xong, đột nhiên cảm thấy thật khát nước.

“Buông tay, ta muốn uống nước.”

Thu Minh Phong nói lỏng tay, đứng dậy, đến bên bàn giúp nàng rót cốc nước đem lại cho nàng.

Lâu Tây Nguyệt tự nhiên đón lấy, liền uống hết ngay.

Hấn lại giúp nàng lấy một ly.

Lúc này, Lâu Tây Nguyệt uống thật sự chậm, trên mặt có chút đăm chiêu. Giờ phút này, Thu Minh Phong lại ngồi xuống bên người nàng.

“Tây Nguyệt.”

“Cái gì?” Giọng nói vẫn không được tốt lắm.

“Đừng giận nữa.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Lâu Tây Nguyệt lại lấy ra một hạt dẻ, còn chưa kịp đưa đến bên miệng, đã bị một bàn tay to chặn mất.

“Đi ăn cơm.”

“Đưa ta.” Nàng bỏ nhào qua hấn để đoạt lấy, “Không đi ăn cơm, họ Hoa kia cả ngày nhìn chăm chăm chúng ta một mặt xem kịch vui, ta nhìn là đã không muốn ăn.”

“Không phải bởi vì ta?” Bất được nàng nhào tới thân mình, hấn không chút để ý hỏi.

“Thu Minh Phong.....” Hấn đứng lúc im miệng.

Lâu Tây Nguyệt rút cục cũng cướp được túi hạt dẻ, nhưng người cũng bị kẻ nào đó ôm ấp.

“Thu huynh.....”

Giờ phút này có người không mời mà đến, một màn trên giường làm cho hấn trong nháy mắt bình ổn lại.

Nàng nhú mày, hung hăng cho hạt dẻ vào miệng, mơ hồ không rõ mà lầm bầm “Thật chán.”

Thu Minh Phong nhìn người bạn tốt, khuôn mặt ung dung lạnh nhạt, giọng nói lạnh lẽo không mang theo chút cảm xúc, “Có việc gì?”

Hoa Cẩm Dục biết mình đi vào không đúng lúc, có chút chùng mực ho nhẹ hai tiếng, “Có chút việc.” Thu Minh Phong nhìn người trong lòng.

Liếc mắt nhìn hần, Lâu Tây Nguyệt tiếp tục lấy hạt dẻ, không quên nói rõ, “Các người cứ nói chuyện ta không tham dự vào.”

Hần để nàng đứng dậy, sau đó xuống giường, “Ta kêu tiểu nhị đưa đồ ăn vào.”

Lâu Tây Nguyệt không phản đối, bởi vì nàng biết có phản đối cũng vô dụng.

Nàng vừa tìm hạt dẻ vừa đăm chiêu, vừa rồi nếu nàng không nghe sai bọn họ nói đến người mà trước khi xuất môn họ Hoa kia có nói đến “Nguyệt Giáo thánh nữ” vài lần.

Người Nguyệt Giáo đến trung nguyên làm gì?

Lâu Tây Nguyệt nhăn mày, khuôn mặt mang theo sự chăm chú, sự việc có chút phiến toái.

Cùng Hoa Cẩm Dục đồng hành sau tám ngày, Lâu Tây Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Cẩm Dục cẩn thận chiếu cố một nữ tử, dung nhan diễm lệ, chỉ là sắc mặt hơi tái, thân có vẻ rất yếu đuối. Khó trách đi cùng lâu như vậy, nàng cho tới bây giờ cũng lộ mặt trước người khác, như vậy sức khỏe quả thật đã rất suy yếu.

Lâu Tây Nguyệt cup mắt xuống, giấu đi thần sắc trong đáy mắt, hứng thú cắn hạt dưa.

Hạt dẻ của nàng bị tên họ Thu tịch thu, hại nàng chỉ có thể kêu tiểu nhị mang hạt dưa, có một ít còn hơn không có gì cắn.

Một ly trà đưa tới tay nàng, Lâu Tây Nguyệt bĩu môi.

Đồng thời, nàng phát hiện Hoa Cẩm Dục ngồi cùng một bàn với vị nữ tử kia nhưng hướng về phía bọn họ nhìn thoáng qua, điều này làm cho nàng không thể không nhìn lại hần.

Mặc dù Thu Minh Phong cả người hơi thở lạnh như băng cảm người đến gần, nhưng không thể phủ nhận hần là một mỹ nam tử, khí chất lạnh lùng ngược lại làm cho hần có một lực hấp dẫn đặc biệt.

Thu Minh Phong ngược mắt lẳng lẳng nhìn nàng.

Lâu Tây Nguyệt hoảng loạn dòi tầm mắt, theo bản năng tạ đem hạt dưa lên cần để che giấu sự hoảng hốt, nhưng trong phút chốc lại phát ra một tiếng kêu.

Nàng cắn phải ngón tay.

Không nhìn được tròng mắt liếc nhìn người nọ một cái, ánh mắt của hắn thanh lãnh như cũ, chuyên chú như cũ. Lâu Tây Nguyệt buồn bã mà thối ngón tay của mình, tâm tư có chút loạn.

Nàng có điểm không rõ, lúc trước bọn họ luôn luôn ngồi cùng Hoa Cẩm Dục nhưng hôm nay có nữ tử kia Thu Minh Phong lại kéo nàng sang bàn khác ngồi, giống như muốn phân biệt rõ ràng, vì sao lại vậy?

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên làm cho hai người đồng thời nhìn nhau.

Lâu Tây Nguyệt mặt lộ vẻ hoang mang, “Chắc không phải có người tìm tới a, ta cùng với người nơi này không quen biết.”

Thu Minh Phong nhíu mi, buông nàng ra rồi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy một mỹ nam vẻ mặt tươi cười, nụ cười thậm chí mang theo vài phần trêu tức cùng mờ ám.

Lâu Tây Nguyệt thật không ngờ gặp lại Hoa Cẩm Dục lần thứ hai nhanh như vậy.

Thu Minh Phong tìm được nàng sau năm ngày, hôm nay ngân phiến công tử cũng không mời mà đến.

“Thì ra, người chính là Lâu cô nương.” Giọng nói Hoa Cẩm Dục có vài phần giật mình, vài phần chế nhạo, còn có vài phần kinh ngạc.

“Thì ra người chính là ngân phiến công tử.” Lâu Tây Nguyệt nói cùng dạng âm điệu với hắn.

Hoa Cẩm Dục nhìn thoáng qua người bạn tốt.

“Chớ chọc nàng.” Thu Minh Phong cảnh cáo hỏi: “Người tới làm cái gì?” Giọng không hề khách khí.

“Tò mò,” Hắn lên giọng, trên mặt nét cười càng thêm sâu, “Tò mò muốn biết người làm cho người bỏ Diệp cung chủ rốt cuộc là người như thế nào.”

Lâu Tây Nguyệt nghe vậy nhăn mày, nhìn về phía Thu Minh Phong, “Nàng đang tìm ta?”

Hoa Cẩm Dục giành trả lời trước, “Đương nhiên đang tìm, bởi vậy làm bị thương không ít nữ tử giang hồ.”

Mặt nàng thoáng nhìn, giọng nói lạnh lùng: “Người nói là ta phải có trách nhiệm trong việc này sao?”

Hắn lại nhìn về hướng Thu Minh Phong.

Thu Minh Phong ôn hoà nói: “Nói đi nhưng chớ chọc nàng.”

Hoa Cẩm Dục tỉnh ngộ, vị này Lâu cô nương quả thật nên ít chọc vào thì hơn, một giây trước tươi cười như hoa, ngay sau đó nàng có thể biến thân thành tu la lạnh lùng.

“Ta không cùng người đi Giang Nam.” Lâu Tây Nguyệt ra quyết định, nói xong rồi xoay người bước đi.

Thu Minh Phong giữ chặt nàng, nhíu mày, “Nàng sợ nàng ta sao?”

Nàng hừ một tiếng, “Không đạo lý, người chọc người ái mộ mình nhưng lại muốn ta chịu hậu quả.”

Hắn nhìn chằm chằm mắt của nàng, nói: “Mượn chuyện của người khác để nói chuyện của mình là không được.”

Lâu Tây Nguyệt mày liễu vừa nhăn vừa nói: “Như thế nào?”

Thu Minh Phong lắc đầu nói tay.

Hoa Cẩm Dục đi đến bên người bạn tốt, rất vui sướng khi người gặp họa, hắn chế nhạo “Người mà cũng có lúc bó tay không có biện pháp a.”

Mặt hắn không chút biểu cảm nói: “Ta cũng chỉ có một mình so với người dễ dàng hơn.”

Trên mặt nụ cười nhất thời cứng đờ, hắn luôn luôn cho rằng Thu Minh Phong trên giang hồ là người nói năng thận trọng nhưng hắn đã lầm rồi, người này rất độc miệng. Tinh thần của hắn cũng bị sa sút một chút nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, truy hỏi: “Hiện tại làm sao bây giờ? Nàng không cùng đi với người nữa rồi.”

Thu Minh Phong chỉ cho hắn bốn chữ, “Không cần lo lắng.”

Rất nhanh, Hoa Cẩm Dục liền biết bạn tốt của hắn có biện pháp gì.

Vì thế, hắn lại một lần nữa cảm thán nhân phẩm con người quả nhiên không có điểm cuối.

Ai có thể nghĩ được giang hồ đệ nhất cao thủ, mặt lạnh, tâm lạnh như Thu Minh Phong sẽ không nói đạo lý giang hồ mà lại xuống tay sau lưng, điểm huyết người khác sau đó công khai đem người ôm lên xe ngựa. Nhưng điều làm người ta khinh thường là hắn cự tuyệt không cho người thứ ba ngồi trong xe ngựa.

Bị cự tuyệt không cho ngồi vào xe, Hoa Cẩm Dục tự đáy lòng thuyết phục: “Thu huynh, chuyện này phải xuất phát từ hai phía thì mới tốt, ngươi nên nhẫn nại.....” Hắn còn chưa nói xong thì màn xe ngựa đã buông xuống.

Âm thanh còn ở bên tai, Lâu Tây Nguyệt quả thực không thể tin được Thu Minh Phong lại dám xuống tay sau lưng nàng, hắn thật cho rằng nàng sẽ không trở mặt sao?

Nàng tròn mắt nhìn nhân, Thu Minh Phong điềm nhiên như không đi đến bên người nàng, ngồi xuống rồi đem nàng ôm vào trong lòng.

Lửa trong mắt nàng như muốn phun ra, hắn còn muốn làm cái gì?

Hoàn toàn không nhìn thấy sự phẫn nộ của nàng, hắn kéo vạt áo của nàng lấy ra một cái dây bạc, tháo hai khối ngọc trúc ra.

Ánh mắt phẫn nộ Lâu Tây Nguyệt ánh lên tia nghi hoặc.

Thu Minh Phong lại lấy từ trong người ra một dây bạc, đem ngọc trúc xuyên vào dây bạc, sau đó đeo lên cổ mình rồi cho vào trong áo.

Nếu có thể mở miệng, nàng nhất định sẽ hỏi hắn rốt cuộc đang làm cái gì.

Làm xong này hết thấy, Thu Minh Phong giải huyết đạo cho nàng.

Thư giãn gân cốt một chút, Lâu Tây Nguyệt nhìn hắn vẻ mặt bình thần, “Đưa ta.”

Hắn tựa vào vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi, đối với nàng dường như không thấy.

“Này, Thu Minh Phong, ngươi có ý gì? Ta thay sư phụ trả nợ ân tình, nhưng ngọc trúc nhất định phải thu hồi, ngươi làm sao có thể lấy lại?” Hắn lại dùng cách thức tồi tệ như vậy để lấy lại.

Hắn nhìn nàng một chút, “Vạt áo mở kìa.”

“A.....” Lâu Tây Nguyệt khẽ kêu một tiếng, cúi đầu vạt áo khép lại ngoài cảnh xuân lộ ra ngoài, mặt đỏ như thiêu.

Nàng chỉnh lại quần áo xong lại trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn đã ngủ, nàng tức giận đến nghiến răng, xông đến, một phen nắm vạt áo của hắn, nói: “Ngươi thế mà còn ngủ được.”

Thu Minh Phong dang tay ôm lấy thắt lưng của nàng, đối với chất vấn của nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

“Ngươi đừng cho rằng ta không dám tự mình lấy lại a.”

“Ân.” Đối với việc nàng đã từng lột đồ của hắn mà mặt không đổi sắc, hắn tin tưởng nàng dám.

Hắn càng lạnh nhạt như vậy, Lâu Tây Nguyệt ngược lại càng không dám lấy lại miếng ngọc, nàng cảm thấy nếu nàng vừa chìa tay ra lấy sẽ trúng mưu của hắn.

“Ngươi rút cuộc lấy làm gì? Nó thực bình thường, không có khả năng cất giấu bí mật gì.” Nàng đã nghiên cứu rất nhiều năm, khẳng định ngọc trúc bài cũng chỉ là ngọc trúc bài bình thường.

“Ngươi dùng làm gì?”

“Ta?” Lâu Tây Nguyệt sợ run, “Làm kỷ niệm a, dù sao cũng là do sự phụ đề lại, hơn nữa ta đeo mấy năm nay đã có cảm tình rồi.”

“Giống ta.”

“Giống nhau cái rắm.” Nàng bị hắn làm cho tức mà phát ra câu thô tục, “Đây là kỷ vật của sự phụ ta, ngươi cũng dùng làm vật kỷ niệm sao?”

“Ta từ nhỏ đã mang bên người.”

“.....” Lâu Tây Nguyệt cảm thấy luồng hơi nóng từ bàn chân bốc lên đầu, áp chế không được.

“Ngươi vì sao chưa từng nói quá?”

“Không quan trọng.” Hắn trả lời lạnh nhạt như trước.

Quả nhiên cùng nam nhân này nói chuyện rất dễ bị tức hộc máu.

Lâu Tây Nguyệt hít sâu, đem lửa giận trong lòng kìm xuống, quyết định không bao giờ quan tâm hắn nữa.

Giờ phút này, nàng mới phát hiện chính mình có một tư thế cực kỳ mờ ám, hai người thật sự gần nhau đến có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

“Chết tiệt Thu Minh Phong, ngươi còn không buông tay?” Lúc này nàng mới phát hiện hắn làm cái gì với mình.

“Có qua có lại mà thôi.” Phản ứng của hắn nhàn nhạt như trước, giọng nói rất trầm ổn.

Thật sự là bị hắn làm cho tức chết! Lâu Tây Nguyệt dùng sức đánh vào ngực hắn nói: “Còn không rời lỏng tay?”

Thu Minh Phong không buông tay, đem nàng giữ trong lòng ngực, ánh mắt lại vẫn nhắm như cũ, “Ngoan ngoan đi.”

“Không.”

“Đừng âm ỉ.”

“Cứ âm ỉ.”

Bỗng nhiên nàng hoa mắt, hắn xoay người một cái liền đem nàng nâng lên chiếc thảm trên sàn, trong ánh mắt hắn là dục vọng mãnh liệt.

Lâu Tây Nguyệt phát hoảng, cặp của hắn như có hỏa nhìn nàng chăm chú, đột nhiên rất muốn đẩy hắn ra, nàng có phải đã làm chuyện gì ngu xuẩn không?

“Ta đã cảnh cáo ngươi.” Giọng nói của hắn thật trầm, chậm rãi, theo giọng nói hắn từ từ áp chế nàng.

Hắn càng lúc càng gần nàng, Lâu Tây Nguyệt trong đầu lại càng ngày càng trống rỗng, môi của hắn sát lên mặt nàng, trong đầu của nàng rốt cục đã trống rỗng.

Sự việc phát sinh trên xe ngựa ngày đó, Lâu Tây Nguyệt rất không nguyện mà nhớ lại.

Nếu người nào đó không phải luôn luôn ở trước mặt nàng thì nàng cảm thấy có thể đã quên hắn.

Từ sau khi sự tình phát sinh, nàng không cùng Thu Minh Phong nói qua một câu mà hắn cũng không có chủ động mở miệng nói chuyện với nàng.

Trong lúc đó xung quanh hai người chỉ có sự im lặng.

Qua ba ngày như vậy, Hoa Cẩm Dục lòng hiếu kỳ nổi lên nhưng bất hạnh là không tìm thấy đáp án.

Trên bàn đồ ăn thật phong phú nhưng Lâu Tây Nguyệt gần đây khẩu vị lại không tốt, ăn mấy miếng liền rời bàn trở về phòng.

Thu Minh Phong đẩy cửa đi vào thấy nàng khoanh chân ngồi ở trên giường ăn hạt dẻ, nghe thấy hắn đi vào ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn.

Hắn không nói một lời ngồi xuống bên giường của nàng. Nàng buồn bực ăn hạt dẻ, coi như không nhìn thấy hắn.

Thật lâu sau sau, hắn than nhẹ một tiếng, ngồi trước mặt nàng.

Một viên hạt dẻ trong tay Lâu Tây Nguyệt bị nàng bóp nát.

“Đừng bắt ta nói lần thứ hai, đi ra ngoài.” Trong giọng nói của nàng chứa toàn lửa giận.

“Không.” Hắn gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cắn răng nói: “Ngươi chẳng lẽ không biết ta hiện tại nói không muốn nhìn thấy ngươi, không muốn nói chuyện với ngươi sao?”

Thu Minh Phong giữ tay nàng, nhìn chằm chằm vào mắt của nàng gần từng tiếng nói: “Hạt dẻ không phải cơm.”

“Nhìn thấy ngươi, ta ăn không ngon.”

“Thực sự?” Hắn hỏi thật sự rất nhẹ.

Nàng hướng hắn đá một cước, “Ta ghét nhất bộ dáng của ngươi, trên mặt biểu cảm nhàm chán, giọng nói không có biểu cảm.” Thu Minh Phong mặc cho nàng đá mình mà không hề động đậy.

“Chỉ biết chọc giận ta, ngươi còn luôn quán lấy ta, muốn làm ta tức chết phải không? Ta rốt cuộc đã chọc tới ngươi khi nào, ngươi trả thù ta như vậy.....” Nàng càng nói càng buồn bực, càng nói chân càng đá mạnh, nếu không phải bởi vì tay bị hắn cầm lấy, chỉ sợ nàng đã sử dụng cả tay lẫn chân.

Cuối cùng, nàng đá mệt mỏi, trong lòng lửa giận cũng phát tiết xong, đột nhiên cảm thấy thật khát nước.

“Buông tay, ta muốn uống nước.”

Thu Minh Phong nói lỏng tay, đứng dậy, đến bên bàn giúp nàng rót cốc nước đem lại cho nàng.

Lâu Tây Nguyệt tự nhiên đón lấy, liền uống hết ngay.

Hắn lại giúp nàng lấy một ly.

Lúc này, Lâu Tây Nguyệt uống thật sự chậm, trên mặt có chút đăm chiêu. Giờ phút này, Thu Minh Phong lại ngồi xuống bên người nàng.

“Tây Nguyệt.”

“Cái gì?” Giọng nói vẫn không được tốt lắm.

“Đừng giận nữa.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Lâu Tây Nguyệt lại lấy ra một hạt dẻ, còn chưa kịp đưa đến bên miệng, đã bị một bàn tay to chặn mất.

“Đi ăn cơm.”

“Đưa ta.” Nàng bỏ nhào qua hắn để đoạt lấy, “Không đi ăn cơm, họ Hoa kia cả ngày nhìn chăm chăm chúng ta một mặt xem kịch vui, ta nhìn là đã không muốn ăn.”

“Không phải bởi vì ta?” Bất được nàng nhào tới thân mình, hắn không chút để ý hỏi.

“Thu Minh Phong.....” Hắn đứng lúc im miệng.

Lâu Tây Nguyệt rút cục cũng cướp được túi hạt dẻ, nhưng người cũng bị kẻ nào đó ôm ấp.

“Thu huynh.....”

Giờ phút này có người không mời mà đến, một màn trên giường làm cho hắn trong nháy mắt bình ổn lại.

Nàng nhú mày, hung hăng cho hạt dẻ vào miệng, mơ hồ không rõ mà lâm bầm “Thật chán.”

Thu Minh Phong nhìn người bạn tốt, khuôn mặt ung dung lạnh nhạt, giọng nói lạnh lẽo không mang theo chút cảm xúc, “Có việc gì?”

Hoa Cẩm Dục biết mình đi vào không đúng lúc, có chút chùng mực ho nhẹ hai tiếng, “Có chút việc.” Thu Minh Phong nhìn người trong lòng.

Liếc mắt nhìn hẳn, Lâu Tây Nguyệt tiếp tục lấy hạt dẻ, không quên nói rõ, “Các người cứ nói chuyện ta không tham dự vào.”

Hắn để nàng đứng dậy, sau đó xuống giường, “Ta kêu tiểu nhị đưa đồ ăn vào.”

Lâu Tây Nguyệt không phản đối, bởi vì nàng biết có phản đối cũng vô dụng.

Nàng vừa tìm hạt dẻ vừa đăm chiêu, vừa rồi nếu nàng không nghe sai bọn họ nói đến người mà trước khi xuất môn họ Hoa kia có nói đến “Nguyệt Giáo thánh nữ” vài lần.

Người Nguyệt Giáo đến trung nguyên làm gì?

Lâu Tây Nguyệt nhăn mày, khuôn mặt mang theo sự chăm chú, sự việc có chút phiền toái.

Cùng Hoa Cẩm Dục đồng hành sau tám ngày, Lâu Tây Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Cẩm Dục cẩn thận chiếu cố một nữ tử, dung nhan diễm lệ, chỉ là sắc mặt hơi tái, thân có vẻ rất yếu đuối. Khó trách đi cùng lâu như vậy, nàng cho tới bây giờ cũng lộ mặt trước người khác, như vậy sức khỏe quả thật đã rất suy yếu.

Lâu Tây Nguyệt cup mắt xuống, giấu đi thần sắc trong đáy mắt, hứng thú cắn hạt dưa.

Hạt dẻ của nàng bị tên họ Thu tịch thu, hại nàng chỉ có thể kêu tiểu nhị mang hạt dưa, có một ít còn hơn không có gì cắn.

Một ly trà đưa tới tay nàng, Lâu Tây Nguyệt bĩu môi.

Đồng thời, nàng phát hiện Hoa Cẩm Dục ngồi cùng một bàn với vị nữ tử kia nhưng hướng về phía bọn họ nhìn thoáng qua, điều này làm cho nàng không thể không nhìn lại hẳn.

Mặc dù Thu Minh Phong cả người hơi thở lạnh như băng cảm người đến gần, nhưng không thể phủ nhận hẳn là một mỹ nam tử, khí chất lạnh lùng ngược lại làm cho hẳn có một lực hấp dẫn đặc biệt.

Thu Minh Phong ngược mắt lẳng lặng nhìn nàng.

Lâu Tây Nguyệt hoảng loạn dời tầm mắt, theo bản năng tạ đem hạt dưa lên cần để che giấu sự hoảng hốt, nhưng trong phút chốc lại phát ra một tiếng kêu.

Nàng cắn phải ngón tay.

Không nhìn được trừng mắt liếc nhìn người nợ một cái, ánh mắt của hắn thanh lãnh như cũ, chuyên chú như cũ. Lâu Tây Nguyệt buồn bã mà thối ngón tay của mình, tâm tư có chút loạn.

Nàng có điểm không rõ, lúc trước bọn họ luôn luôn ngồi cùng Hoa Cẩm Dục nhưng hôm nay có nữ tử kia Thu Minh Phong lại kéo nàng sang bàn khác ngồi, giống như muốn phân biệt rõ ràng, vì sao lại vậy?